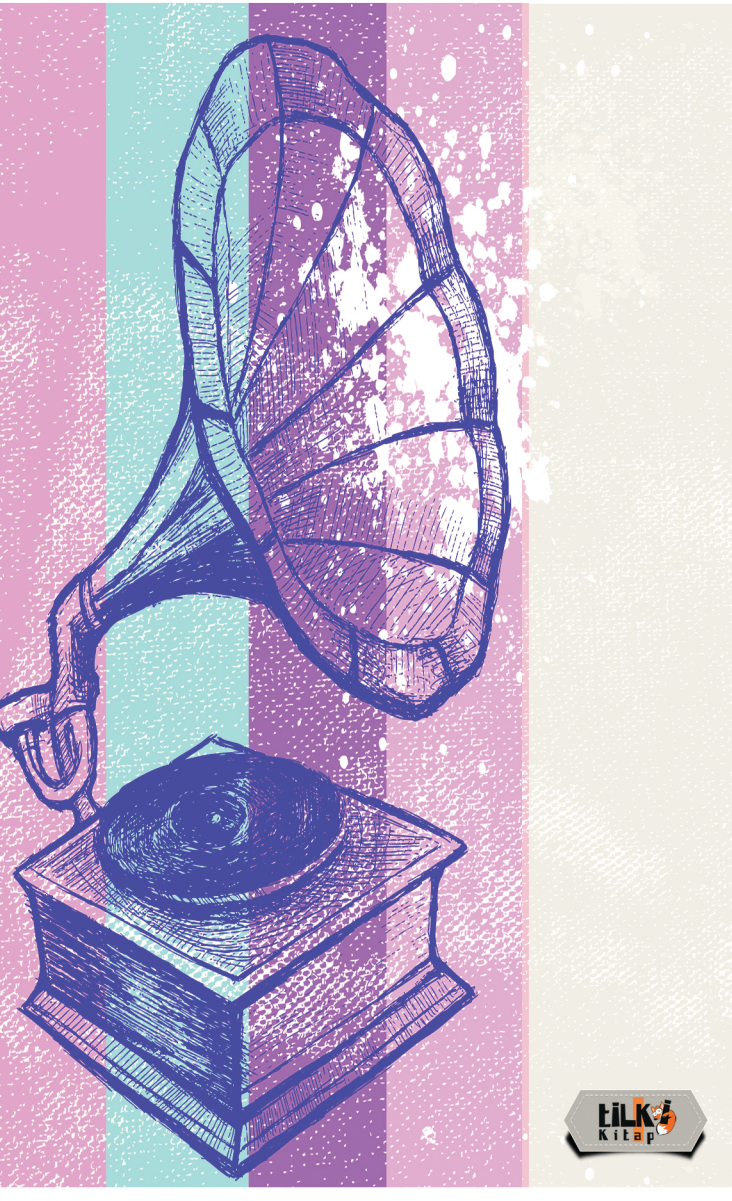
GRAMOFONDA MAVİ BİR HÜZÜN

Erhan Topkaya

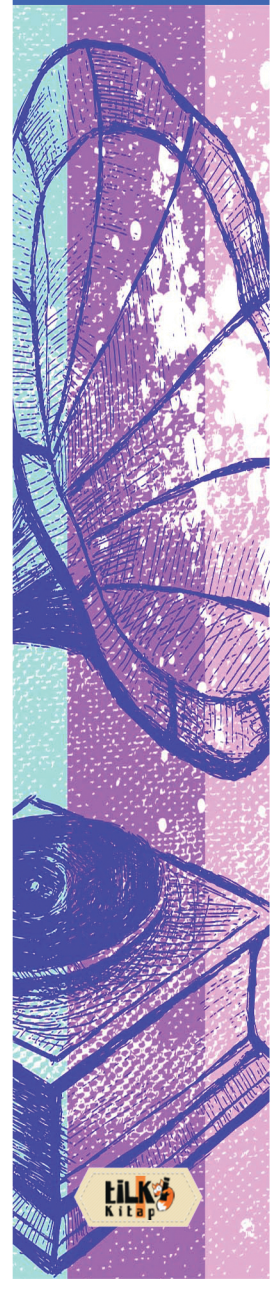
ŞİİR

Tilki Kitap

GRAMOFONDA MAVİ BİR HÜZÜN

Erhan Topkaya

Tilki Kitap

tilki
Kitap

şiir
gramofonda mavi bir hüzün
erhan topkaya

ISBN 978-605-5045-38-8
1.Basım, İstanbul, Eylül 2014, 500 Adet
Genel Seri:68 Şiir Serisi:31

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

gramofonda mavi bir hüzün

erhan topkaya

Erhan TOPKAYA, 1986 Ardahan doğumlu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladı. 2012 yılında Namık Kemal Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Kimya Bölümünden mezun oldu. Aynı yıl Namık Kemal Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Fizikokimya Anabilim Dalında yüksek lisansa kabul edildi ve 2014 yılında mezun oldu.

Şu an İstanbul'da özel bir şirkette yüksek kimyager ve iş güvenliği uzmanı olarak iş hayatına devam etmektedir.

Şiir kitapları : Aşkendini Yüreğim (2010)

gramofonda
mavi bir hüzün

DİASPORA

Bize öğretilen demiri dövmek
Ve sonra kim eğmeye
kalktıysa beni, kendine doğru
Kalbimin zırhlarını deldi, amansız!

Ne denir ki eylemler,
izinsiz gösteriler, yakıp yıkmak
Hep bizim olmasını
istediğimiz yerlerdi
Olmadı!

Bataryalar kesmeye
hazır meydanlarda fışkıran devrimi
Aşk bize ait olmayan tapınaklarda
izinsiz gösteri yapmak değil mi?
Öyleyse leylaklar açacak
en derin mahremiyetler de
Tren raylarının arasına sıkışmış umutlar,
umutlar ki dağlarda duran akşamüstleri
Öyleyse vagonlar taşınacak içlerinde umut fora!
Öyleyse köpüren denizler vapurlar, gemiler
Barış yok, ateşkes yok, anlaşma yok
seveceksiniz siz de
mecburen
Hükmü yok ayrılıkların, gitmelerin, terk etmelerin
Kazanacağız,

üzülmek de yok, kaybetmek de
hele ağlamak bilhassa
asıl beklemek!
diaspora...
Haydi çocuklar haydi
Umut fora
Denizler, yelkenler, gökyüzü
katmerli düş, hüzünlü gülüş anılar bizimle
Kes sesini yılgınlık
Basiretsiz uğultu, pespaye düş!
haydi kalk ayağa koş
örselenmiş çocuk
Bu hayat bizim bu kavga bizim
Yenilmek var kaybetmek yok
kaybetmek yok
Aşırılık değil bu isyan hiç değil
Delilik var serde
Bundan mütevellit ne kan damarda durur ne kılıç kında
Kaç çeşit ölür insan
Bıçakla, mermiyle, okla...
Kurşunlanarak!
Umutlarından düşlerinden hayallerinden vurularak
Urganla, kendirle, veyahut halatla asılarak
Ölümün her türüyle tanışmak
Ölümle çarpışmak ve Allah'a kavuşmak kederli bir son değil ki
Belki de olması gereken bu
Yalnızlık! sahteliklere karşı en büyük darbe değil de nedir?
Sevgiliye son mektup

Kelimeleri üşürken gördüm
Yedi ağustos iki bin on iki - yedi ağustos iki bin on dört arasında
iki yıl
yirmi dört ay
yüz dört hafta
yedi yüz otuz gün
on yedi bin beş yüz otuz bir saat
bir milyon elli bir bin sekiz yüz doksan yedi dakika
altmış üç milyon yüz on üç bin sekiz yüz elli bir saniye
geçti
Uzun uzun
Bir anda
Kavuşmak kim bilir başka bahara
Belki sana Khajuraho tapınağında rastlarım
kum tanesi halinde
Belki martın ayazında tüten gecekondu bacalarında
O zaman da işçi olurum kesin
Ve sen günaha sokarsın beni fabrika paydoslarında
Ve sirenler uyandırır beni
Devrim sokakta kalır
Dengin gelir seni alır
Ben yol alırım
Ellerimde son damla umut.
Cebimde ekmek parası üç beş lirayla..

SAÇLARIMDA MAVİ BİR HÜZÜN

Sonra akşam oluyor
ve hüznün çöküyor duvarlarıma.
Derken kapımı çalıyorsun.
Saçlarımda mavi bir hüzün
ve ellerim özgürlük telaşında.
Ağzıma bir cellat gibi çöküyor ağzın.
Boğazımda bir demir yığını birikintisi.
Sustum!
Ey derin sızım, kesik yaram, bıçak izim.
Gözlerin akşam gibi kara ve gözlerin ayrılık telaşında, umarsızım.
Hoş geldin, hoş geldin büyülü bir çağın ötesinden gelen vaha.
Bir dargın bir barışık toprak
ve bu yürek gırtlağında kelimeleri öldürmeye alışık nasıl olsa.
Hoş geldin.
Dizlerimin titreyişine aldırma.
Ey geçmişte saklanan çağ,
ey yokluğunda vurulduğum.
Ben ölümü hoşça kal derken ağzından çıkan kelimelerin lavında gördüm.
Ve o gün bugündür dudaklarımı bir vedanın müebbetine sundum.
İçimde bağırıyorken sessizlik
ben yokluğunun ayazında deli bir cengâver gibi gözü kara sustum.
Ve o gün bu gündür işte.
Hoş geldin böyle gri bir günde
Puslanan geceye ışık düşürdün.
Göğsümde açtığın yara hala acımakta aynı hazla.
Özledim!
Gi/derken on yerimden vur beni.

-DEM-İNCE

Şimşek gürül gürül ağlar
Su usul usul
Gül kuruyarak gider
Kar eriyerek
Gün üşüyerek bekler
Gece sessizce

Sızım der'ince
Ben hasretçe

Sen gidince
Sen kim bilir?

ELLERİNİN TERLEYİŞİNİ HATIRLIYORUM

Bu kentlerin ıssızlığı niye
Niye ki bu yalnızlık,
bu yağmur değil miydi ki huzura boğan beni
şimdi bir hezeyan gibi çöküyor üstüme demir bileklerin,
Mavi!
Eziliyorum
ıslanmak bana ölümden beter geliyor, yalnız!
Ağlamak bundan sonra daha bir değerli kılıyor gözlerimi
Ki dökülürken yaşlar belki atıyor zehrini,
belki de temizleniyorum
kim bilir belki de böyle yıkıyorum içimin kirini
Yoksun yine yoksun
Gel de anlat şimdi boğazın köpürtüsüne
Hadi anlat anlatabilirsen Üsküdar iskelesine
Çekip bıçağı saplayasım geliyor göğün bu lacivert mavisine
Aşk'a ihanet maviye ihanettir,
oysa biz maviden öğrendik saf ve temiz olmayı
Bize öğrettiler aşık olunca göğe bakmayı
Yoksun işte yoksun
Akşamlar niye böyle uğultulu
Ah, ellerinin terleyişini hatırlıyorum
Bi sigara yakıp dumanında boğuyorum tüm anıları
Bi sigara daha yakıp ateşe veriyorum bütün eylülleri
Ellerin diyorum ellerini ver bana

Gidelim, ardımızda kalsın umutsuzluk ,
mutsuzluk bizle olsa da olur,
kavga ederiz sonra ağzımın payını verir ağzın
Barışırız
Ellerinde güneşler açar ve o zaman kuşlar daha yürekli uçar
Göğe bakarız
Çocuklar taş atıyor bak denize
Martılar iğri iğri uçuyor
Şu iskeleye bak o bile yalnız
Sabahın köründe yanaşmış vapur
Bi koşuşturmadır gidiyor
Bak, bak görüyo musun şu kızı umutsuz
Bak görüyo musun halimi
Omzuma dayanıp ağlayışlarını hatırlıyorum
Ve bir şiir daha intiharla bitiriyor
Yoksun niye yoksun

ÖLMEDİM ÖFKELİYİM

Sus. Ölmedim, öfkeliyim!
Temmuz bize küsünce
Mevsimlerin bileklerini kestim
Erguvanlar kimseye göz kırpmayacak
Ve aşk yasaklanacak artık
Herkes bilsin. Bitsin!
Yüzümün kesiklerinde sakladım avurtlarıma çöken aşkın hikayesini
Adı çığlık desen değil,
Repertuvarımda yalnızlık hep başköşemdeydi benim
Ah şu gitmeleriniz yok mu sizin
Adını ayrılık koydunuz terk etmelerin
Yalnızlık ki ihanet desenli bir p'içlikti
Her gece tenden içeri giyindiğim
Sus. Ölmedim, Öfkeliyim!
Demirin ateşle sevişmesinin hazzı vardı ağzımızda biriken
öpüşmelerde
Ağzın ağzıma omuz verdiğinde
Ansızın susayışlarımız gelirdi aklıma
Sokaklar desen artık bizim değil
Sonra sessizlik bir çığ gibi büyürdü
Ölürdüm.
Sus!
Ben ölürken b'ölme

BİR ÖLÜM BİR ÖLÜM PAKLAR ARTIK BENİ

Seni düşünüyorum böğrümün altında bir çığlık kopuyor
gözlerimin üzerinde deli bir hüzün sonra
Kuşlar güvertede gün geçiriyor
Seyrediyorum bir ömrü,
burnumun direğini sızlatan derin bir hüzün
gün geçmiyor
Gün geçmiyor ki deli bir hüzün
Yeni bir hüzün ekleniyor kimliğime
Doğurgan ve istekli
Bir ölüm bir ölüm paklar artık beni
Sonra yine düşünüyorum ölüm ne yandan gelir
Patikalardan
Dağlardan bir avuç yağmur getir
Ben yağmura a(lı)şığım, ne zaman ıslansam adın aklıma gelir
Ben sen ve yağmur
Bağırsam bağırsan bağırsak
Sahi biz seninle hiç sırılsıklam olamayacak mıyız?

KUŞLARA SELAM SÖYLEYİN

Kuşları vuruyorlar buralarda
Kurşun kuşun kınından geçiyor
Nasıl da aklımda kanat çırpıyor çığlığı
Yüreği pır pır eden kuşların
Ah kuşlar ölmesinler
Söyleyin kuşları öldürmesinler

HAVSALA

Bugün işte tam da bugün
Annemin memelerinde yeşeren umutla doyduğum bugün
Günaydın dedi göklere tutunan kuşlar
Toprağa tülden bir gece örtünmüş
Şubatmış, temmuzmuş kimin umrunda
Kimin umurunda
Açlıktan ölenler olmuş
Öksüzmüş yetimmiş çocuklar kimin umrunda
Ve göklere tutunan kuşlar
Hınçla seyirtip son kez bağırdı
Hüzünlü bir çocuk sesiyle
Dedi nasılsın bugün
Dedim ki
u m u t l u!
Dedi hoşçakal
Dedim ki
u m u t l a!

SUS! BİR CÜMLEYE VURULMUŞ MÜHÜR

Yaşam-ak dediler
Doyasıya
Oysa her taraf
Sessiz kimsesiz ve kapkara
Ellerinin çizgileri alnımdakilere benziyor
Oysa kader, siz birbirinize ait değilsiniz diyor
Neden?
Cırcır böceği gibi
Kendi çukurumuzda saklıyoruz yüzümüzü
Kir pas akıyor her gece yalnızlığımızdan
Ne kadar da eskiyiz her birimiz öyle değil mi?
Küpeşteler bile ürperiyor tükenmişliğimize
Oysa her vakit bir deniz kenarı yalnızlığına alışık değil miydiler?
Her gelen bir parça avuç içi izi bırakıyordu
Düşlerini denize dökerek
Vay halimize berbat bir haldeyiz o zaman
Sen liva sende yalnızsın değil mi?
Kaldıramam bir başıma gecenin bu tedirginliğini

GRAMOFONDA MAVİ BİR HÜZÜN

Erhan Topkaya

Ölmek ne zaman gitmek oldu,
Aşk için ölmek,
kalmaktan başka bir şey midir ki?

***

Böyle sessiz gitme,
böyle sessiz gitme.
Su gibi usul usul,
ölüm gibi sükut,
Gece gibi dingin,
kaya gibi suskun.
Gitme, gitme...

www.tilkikitap.com
TilkiKitap
@TilkiKitap
www.tilkimagaza.com
Online kitap satış sitesi.

ISBN: 978-605-5045-38-8
9 786055 045388

Erhan Topkaya
MAVİ BİR HÜZÜN